

så han ikke kan lytte sig til, hvad de værnepligtiges talsmænd siger. Der har været rig lejlighed til det, det har været skrevet i aviserne, det har været sagt på talsmandsmøder. Prøv nu en gang at lytte.

Formanden:

Hr. Melchior for sidste korte bemærkning i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Nu gentog hr. Estrup jo sin anklage om, at forsvarsministeren, regeringen med et antal radikale ministre nu igennem 6 år, forsvarrets ledelse og i øvrigt vi alle sammen ikke søger for at skabe tilstrækkelig motivation. Det må da være en anklage, der først og fremmest rammer forsvarsministeren.

Det kan da ikke bare være sådan skudt ud i den blå luft. Der er da nogen, der står med ansvaret for, at det, som hr. Estrup siger mangler, ikke sker. Det synes jeg er nødvendigt at nagle fast og bebrejde hr. Estrup.

Jeg kan så more mig indvendig, fordi det sætter splid imellem hr. Estrups synspunkter og sikkert regeringens og forsvarsministerens, men det er da uhørt og uset, at man kan bebrejde sin egen minister på den måde, uden at han egentlig har nogen ret god chance for at forsvare sig.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg vil spørge hr. Estrup, om hr. Estrup ikke kan bruge følgende eksempel til at forklare hr. Melchior, hvorfor det kan være ganske besværligt at tvinge folk til noget, man ikke bryder sig om. Det er jo det, der er tale om her.

Hvis nu man forestiller sig det eksempel, at hr. Melchior blev tvangsindskrevet til at være gruppe medlem hos De Radikale og skulle under Jørgen Estrups regimente, kunne man så ikke godt forestille sig, at hr. Melchior ville optræde i Folketingssalen med væsentlig mindre lyst til arbejdet end nu?

Formanden:

Debatten har jo indimellem tilbøjelighed til at antage en ret så generel karakter. Jeg henstiller til ordførerne, at man i rimeligt omfang holder sig til det, sagen egentlig drejer sig om.

Ønsker hr. Estrup ordet?

Så skal jeg efter aftale give ordet til hr. Jann Sjørnsen som ordfører.

Jann Sjørnsen (KRF):

Indledningsvis vil jeg godt takke ordførerne for Enhedslisten og Fremskridtspartiet for, at jeg kan få lov til at komme før dem i talerækken, da jeg har andre gøremål.

I forhold til diskussionerne, der just har været om, hvorvidt ordførertalerne for debatten her i dag skal cirkulere i diverse folketingsgrupper, vil jeg blot give mit besyv med her og sige, at det forekommer måske, at der ikke er så meget nyt under solen, at det skulle være nødvendigt.

Men bortset fra det vil jeg godt give Kristeligt Folkepartis klare tilslutning til det beslutningsforslag, som regeringen her har lagt frem. Vi ser beslutningsforslaget i forlængelse af den udvidelse, der er sket af kredsen af medlemmer i NATO, hvor Polen, Ungarn og Tjekkiet jo nu er blevet medlemmer.

Det er en udvidelse, som også må få praktiske konsekvenser, og som også må få de konsekvenser, at de gamle alliancepartnere aktivt søger at inddrage de nye alliancepartnere i samarbejdet. Her finder vi fra Kristeligt Folkepartis side, at det dansk-tysk-polske korps helt klart bidrager til det og er overordentlig vigtigt i forhold til at inddrage Polen i NATO-samarbejdet og også i det integrerede samarbejde, som altså allerede i dag eksisterer mellem Tyskland og Danmark, og som det er helt naturligt at Polen også bliver en aktiv deltager i.

Jeg vil også godt sige, at det jo er en ny opgave, der tilføres forsvaret som sådan, og som flere ordførere har været inde på, har det selvfølgelig også relationer til de forhandlinger, der nu er gået i gang om et nyt forsvarsforlig.

Jeg skal blot i al stilfærdighed pege på, at der jo ingen tvivl er om, at de stadig flere opgaver, der bliver tillagt dansk forsvar, også i relation til det nye korps, har betydning for Kristeligt Folkepartis stillingtagen, også til et nyt forsvarsforlig.

Det er ikke kun et spørgsmål om, som hr. Jørgen Estrup vist var inde på tidligere, hvad vi får for pengene. Det er selvfølgelig væsentligt nok, men det er også et spørgsmål om, hvor langt rækker de penge, som rent faktisk afsættes. Der er det som bekendt Kristeligt Folkepartis opfattelse, at de penge, som regeringen umiddelbart har tænkt sig at afsætte, ikke rækker langt nok, heller ikke i forhold til de internationale forpligtelser, som vi allerede har påtaget os, og som vi også i fremtiden kunne tænkes at skulle påtage os.